

Hier zeggen we RONDUIT ons gedacht.
Levensruimte
meer dan vijftig jaar.
Weten beginnen, groeien en bloeien,
niet altijd even gemakkelijk,
maar over de jaren heen
een succesverhaal.
Dankzij de inzet van velen
een stichter
we noemen geen namen-
hoofdopvoeders,
gezinnen,
opvoeders,
personeel,
weldoeners,
een beheerraad
Opdracht was en is:
kinderen kansen geven
in een enige omgeving
tussen Kempen en Hageland.
Midden in de natuur en bossen.
Kinderen en jongeren,
die pech en tegenslag hadden,
hebben hier bijna al hetgene wat ze nodig
hebben
om gelukkig te worden;
Moderne gebouwen,
eigen kamer,, eet- en zitkamers
ontspanningsruimte en sportmogelijkheid;
Een samenleving in 't klein.
Hier kunnen ze gelukkig worden,
maar geluk kan je nergens kopen.
Daar moeten ze SAMEN voor zorgen.
Moeten zij nog gesteund worden?
,Ja,
want het belangrijkste missen ze,
een normaal gezin, door omstandigheden,
waar wij niet moeten over oordelen,
zijn ze die kwijtgespeeld.
Zelfs jongeren in de mooiste huizen,omgeving
en met de beste ei,
moeten eten en drinken studeren;
Koken kost geld.
De overheid helpt erg goed;
Levensruimte schept kansen,
maar het is ook
onze verantwoordelijkheid
om die jongere een toekomst te geven
Elke (financiële) knuffel kan zo'n deugd doen.

erik

Mijn leven in 10 dozen.

Week 1: Gedachten en beslissingen nemen de overhand

Heb je ooit al eens een gevoel gekregen dat helemaal niet overeenstemt met de beslissingen die je wilt nemen? Ik had zulke sterke gevoelens dat ik moest ontsnappen aan alles en gewoon opnieuw moest starten, ergens aan de andere kant van de wereld. Ik heb dan maar een andere haalbare oplossing gezocht. BZW! Opeens schiet het me te binnen. 'Je kan weg, je geraakt vrij', schoot er door mijn hoofd heen en weer. Er aan beginnen was het eerste wat ik wilde doen maar dat liep helemaal niet zoals gepland. Af en toe al eens een appartementje bezichtigen en wat dingen in orde brengen maar veel gebeurde er niet.

Toen plots het hele land stil lag, stopte mijn hoofd met denken. Ik kon bij mijn vriend blijven en dit was voor mij een tijdelijke, mooie oplossing. Begin mei was deze mooie oplossing helemaal niet zo mooi meer. Ik ben uit elkaar gegaan met mijn vriend en diezelfde avond nog naar de leefgroep vertrokken. Het gevoel dat ik kreeg toen ik de trap opliep, op weg naar mijn kamer, is niet te omschrijven, het enige dat ik kon doen was wenen. Ik besepte dat ik het hier verschrikkelijk vond en kreeg instant spijt van de beslissing om terug te komen. Ondanks het feit dat dit de meest juiste beslissing was en dit me op langere termijn geholpen heeft kon ik alleen maar meer wenen. Ik had in de afgelopen 2 maanden kunnen voelen hoe een gezin aanvoelde. Echte liefde gekend en plezier kunnen maken. Het viel me zwaar. Af en toe had ik geen raad meer voor mezelf. Ik wist niet meer wat te doen met mezelf...

Week 2: Wie zal het zeggen?

Week 2 ben ik begonnen met schoolwerk en appartementjes te bezichtigen. Een hele week lang. Dit was een week met gemengde gevoelens. Gemakkelijk was het niet. Een appartementje in Olen. Niet volledig wat ik zocht maar ik moest mijn regio uitbreiden. Na vele appartementen te bezichtigen en al veroordeeld te worden als je zegt dat je 17 bent of als je vertelt dat je met jeugdrechtbank te maken hebt, schieten er niet veel appartementjes over. Dus ging ik eens wat verder kijken. Ik liep het appartement binnen en werd op slag verliefd. Zou dit mijn plekje kunnen worden? Zou ik hier de start kunnen

maken die ik zo graag wilde? Vele vragen en kleine dromen dwaalden door mijn hoofd. De vrouw van het verhuurkantoor verzekerde me dat ik niet veroordeeld werd en ze me een eerlijke kans ging geven. Die woorden alleen al stelden me meer gerust. Ook al had ik het appartement niet, ik zou tenminste een eerlijke kans hebben gehad.

Vrijdagavond heb ik me dan ook kandidaat gesteld. Donderdag middag op een feestdag kreeg ik telefoon. Het goede nieuws werd gebracht en de spanning die op mijn lichaam hing verdween. Ik kreeg een gevoel van blijdschap dat zelfs niet te beschrijven was. Ik wilde kreten van vreugde loslaten maar wilde ook tranen laten rollen. Mijn gedachten konden alleen maar uitgaan naar een nieuwe start. Nu kon ik eindelijk inpakken met een doel.

Week 3: Een stijgende lijn omhoog

Maandagochtend moest ik om 10 uur in Lichtaart zijn op het verhuurkantoor. Eindelijk was het zover, het moment waarop ik wachtte sinds januari, de dag dat ik 17 werd. Nog nooit had ik zoveel mijn handtekening moeten zetten, welgeteld 45 keer. Glimlachen was nog steeds het enige dat ik kon doen. Nadat ik thuiskwam heb ik de bank gebeld in verband met al het geld dat nodig is. Verder kon ik door dit goede nieuws ook mijn motivatie voor school terugvinden. Woensdag ben ik dan maar naar de kapper geweest en heb ik de volle 30 cm van mijn haar laten doen met als bedoeling die op te sturen naar think pink zodat ze die kunnen gebruiken om hier een pruik van te maken. Ik wilde een helemaal nieuwe start maken. Een nieuw kapsel en een appartement zijn al 2 stappen in de juiste richting. Momenteel is de week bijna om en sta ik nog steeds te wachten op de toestemming van de jeugdrechter dat ik het geld mag gebruiken. Ongeduld is op dit moment het gevoel dat de overhand heeft omdat ik zo graag deze nieuwe start wil maken. Het geeft me dan ook een gek gevoel dat er mensen zijn die alles bepalen over mijn leven maar dat deze mensen maar werken tussen 9 uur 's ochtends en 17 uur in de avond. Precies dat je even moet stoppen met leven. Heb je een belangrijke beslissing maar is deze niet belangrijk genoeg voor de permanentie van de jeugdrechtbank dan moet je wachten. Heb je toestemming nodig dan moet je ook al 2 weken wachten. Die mensen hebben tijd nodig en dat is wat vele jongeren

in de jeugdhulp niet hebben.

Ik ben niet bang om de stap te wagen maar vind het wel een eng idee om te doen. Ik laat alles achter: de plaats waar ik ben opgegroeid, mijn vertrouwde omgeving en nog meer. Ik ga niet wenen als ik vertrek maar ik ga niet zeggen dat ik het niet moeilijk ga hebben. Het is zo gek dat heel mijn leven en alles waarmee ik de sprong naar de rest van leven maak past in hooguit 10 dozen.

Week 4

Deze week is begonnen met een feestdag, pinkstermaandag. Een ingewikkelde dag met gemengde gevoelens. Dinsdag was weer een heel andere dag waarin ik dan eindelijk de schriftelijke toestemming kreeg om het geld te gebruiken. Weer een stapje dichterbij zelfstandigheid. Woensdag dan maar alles in orde gaan brengen op de bank. Al het geld werd overgezet en ik ging als ne gelukkige mens naar huis. Later in de namiddag ben ik met Yelena gaan picknicken. We hebben gezellig in de zon gezeten en prachtige herinneringen opgehemeld. Later die avond had ik het moeilijk, ik wilde zo graag wenen maar hield mijn tranen ook heel hard tegen. Ik heb het moeilijk omdat ik bang ben dat het niet lukt, dat ik het niet kan met een leefloon en bang omdat ik alles wat vertrouwd is moet loslaten, ik ben hier opgegroeid, ik ben nooit ver geweest voor lange tijd en nu alles zelf doen. Er komt zoveel bij kijken en het leven is echt mega duur. Aan de andere kant zaten er ook tranen van geluk bij. Het geluk dat ik mega goeie vrienden heb die me steunen en helpen maar ook al de andere mensen die me willen helpen. Het geluk dat ik deze kans gekregen heb, niet alleen van de jeugdrechtbank maar ook van de verhuurder om haar appartement te mogen gebruiken. Ik ben dan donderdag de sleutels mogen gaan halen en deze direct gaan uitproberen. In de namiddag ben ik met Frieda inkopen gaan doen om te poetsen en een zetel gekocht. Ik ben helemaal verliefd op de zetel maar eigenlijk op alles wat ik heb. Ik heb dan ook al een deel van de dozen naar daar meegenomen. Ik kijk er naar uit om al mijn meubelen te kopen in de Ikea en deze dan in elkaar te zetten en daarna te kunnen zeggen dat dit mijn spullen zijn. Ik kan niet wachten om hier zowel goede als slechte momenten te gaan beleven. Ik kan niet wachten om er te leven en eindelijk te kunnen doen wat ik wil.

Week 5: Het einde van mijn verhaal maar het begin van mijn nieuw avontuur

Maandag ben ik met Yelena naar mijn appartement gegaan om alles op te kuisen en een poging te doen om mijn bed in elkaar te zetten. Gemengde gevoelens raasden door mijn lichaam. Is dit het? Is dit echt wat ik wil? Ben ik er wel klaar voor? Dan komen er allemaal gedachten op me af die me verzekeren dat ik het kan. Toen we de laatste vijs in het bed hadden geboord stonden we te springen. Ik was zo gelukkig dat er geen woorden zijn die dat kunnen beschrijven. Hierna hebben we nog wel heel goed doorgewerkt en de keuken en badkamer opgekuist. Natuurlijk om onszelf te belonen zijn we frietjes gaan halen. Dan met het fietske naar huis. Dinsdag heb ik dan nog maar eens voor school gewerkt zodat ik woensdag kon terugkomen. Wat een avontuur was dat woensdag. We zijn tot in de Action aan de watertoren gereden op een half uur met de fiets van Olen. Daar zijn we wasmanden, een vuilbakje, 2 pannen en een pot, lakens en nog andere spullen gaan halen. Dit hebben we achter op onze fiets gehangen en in de mand. Ik denk dat mensen ons zagen als een circusattractie en moesten lachen. Allez zo zagen wij onszelf. Dan zijn we thuis gekomen en hebben we mijn foto's opgehangen. Ik ging mijn eerste nacht tegemoet. Wat een emoties ik gehad heb over de hele avond dat kun je niet geloven. Ik kon wel springen omdat het mijn eerste nacht was maar ook wenen omdat ik alles al miste. Ik ging van altijd iemand om me heen naar niemand, dat is zwaar hoor. Hoe graag ik gewoon wilde wenen die avond toch lukte het niet. Ik denk omdat ik grotendeels nog positieve emoties had. Zaterdag in de avond ging ik mijn laatste nacht in de leefgroep tegemoet. Ik kwam eraan en er waren gewoon nog hotdogs voor mij. Ik besepte dat dat de laatste keer is in een hele tijd dat iemand voor mij zal koken. Daarna hebben we film gekeken en partysnacks gegeten en zijn we gaan slapen. Ik heb nog even met Liese gebabbeld en ik heb haar een knuffel gegeven. Ze had een briefje geschreven voor me waar ze onder had gezet "no one is you and that's your power" en ze heeft nog gelijk ook. We hebben het gesprek afgerond en ik ben dan naar de wc gegaan waar ik de tranen liet vloeien, ik kon ze niet meer ophouden. Dan in mijn zo goed als lege kamer komen was de doorslag. Wat ga ik het hier missen! Ondanks alle slechte momenten heb ik het

daar toch nog positief afgesloten wat het nu nog moeilijker gemaakt heeft. Maar zoals heel deze periode waren het ook tranen van geluk dat ik Levensruimte kan afsluiten.

Week 6

In week 6 heb ik nog wat spullen gekregen waar ik echt dankbaar voor ben. En ik heb eindelijk een tafel. Man, man, toen die er stond wilde ik er op gaan staan en dansen. Eindelijk is Telenet ook in orde gebracht en heb ik wifi. Alleen de verzekering moet ik nog even afwachten, maar dat is in de maak. Voor de rest heb ik alles wat nodig is. Moest ik binnenkort geld enzovoort hebben dan maak ik het helemaal af, maar die dingen zijn niet noodzakelijk dus dat hoeft niet. Het voelt nog steeds heel erg gek dat dit alles van mij is en dat als ik verhuis, ik alle spullen mag meenemen.

Verder wil ik nog zeggen dat ik het heel erg waardeer dat zoveel mensen mijn verhaal willen lezen en dat ook dat steunen is voor mij. Als ik eerlijk moet zijn dan kan ik wel zeggen dat ik wel een traan gelaten heb tijdens het schrijven maar ook tijdens het beleven.

Dit was het dan, de hoogtepunten van mijn afgelopen 6 weken. 6 weken om nooit meer te vergeten, met heel veel ups en downs, tranen en plezier. 6 weken waarin ik veel heb bijgeleerd. Zo zie je maar dat je niet alleen op school dingen leert. Moesten al mijn leerkrachten dit weten, nog meer dan de helft zou vragen hoe dat het zelfs mogelijk is om op -18 jaar alleen te gaan wonen. Maar dat zullen we er nu eenmaal moeten bijnemen. Ik kan het ze ook niet kwalijk nemen. Jeugdhulp en alles wat er bij komt piepen is voor velen nog een onwetendheid. Vandaar dat ik mijn verhaal met jullie wil delen.

Britt

Covid 19

We leven op z'n zachtst gezegd, toch wel in een erg bijzondere tijd. Een tijd die ons andermaal doet beseffen hoe afhankelijk we zijn van elk element dat moeder natuur de wereld instuurt. En dit ondanks onze kennis en kunde, ons idee dat we alles kunnen controleren en beheersen. Driemaal mis, want één van de kleinste elementen van die natuur dwingt ons in geen tijd op de knieën en houdt ons stevig in bedwang. Ik hoop dat het grootste deel van onze lezers, net zoals wij in Huize Levensruimte, tot vandaag gespaard is gebleven van veel onheil, veroorzaakt door het virus en er ook in de toekomst niet al te erg mee geconfronteerd zullen worden.

Wij wensen jullie alvast een ontspannen en deugddoende zomerperiode toe.

Hou het veilig.